

"মৰমৰ সন্তানসকল – কলংগীধৰ হ'বলৈ নিজৰ অৱস্থা অচল-অটল কৰি তোলা, যিমানো তোমালোকৰ কলংক লাগে, সিমানো তোমালোক কলংগীধৰ হৈ যোৱা"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ আঙঠা কি? কোনটো মুখ্য আঙঠা অনুসৰি চলা সন্তানসকল অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হয়?

উত্তৰ: পিতাৰ আঙঠা হৈছে - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে কাৰো লগত হয়-কাজিয়া কৰিব নালাগে। শান্তিত থাকিব লাগে। যদি তোমালোকৰ কথা কাৰোবাৰ ভাল নালাগে তেন্তে তোমালোক নিশ্চুপ হৈ থাকিব। এজনে আনজনক বিৰক্ত নকৰিব। বাপদাদাৰ অন্তৰ আসনত তেতিয়া অধিষ্ঠিত হ'ব পাৰিব। যেতিয়া ভিতৰত কোনোধৰণৰ ভূত নাথাকিব, মুখেৰে কেতিয়াও কোনোধৰণৰ কটু বচন উচ্চাৰিত নহ'ব, মধুৰ বাণী জীৱনৰ ধাৰণা হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। ভগৱানুৱাচ, আত্ম-অভিমানী হোৱা- প্ৰথমে নিশ্চয় এনেকৈ ক'বলগীয়া হয়। এয়া হৈছে সন্তানসকলৰ প্ৰতি সাৱধান বাণী। পিতাই কয় যে মই সন্তানসকল বুলি কওঁ গতিকে আত্মাকেই চাওঁ, শৰীৰতো পুৰণি জোতা হয়। এইটো সত্বেপ্ৰধান হ'ব নোৱাৰে। সত্বেপ্ৰধান শৰীৰতো সত্যযুগতহে পাব। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকল সত্বেপ্ৰধান হৈ আছে। শৰীৰতো সেই পুৰণাই হয়। এতিয়া তোমালোকে নিজৰ আত্মাক শুধৰাব লাগে। পবিত্ৰ হ'ব লাগে। সত্যযুগত শৰীৰো পবিত্ৰ পাব। আত্মাক শুদ্ধ কৰিবৰ বাবে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লগা হয়। পিতাইও আত্মাসকলক চায়। পিতাই কেৱল চালেই আত্মা শুদ্ধ নহ'ব। সেয়াতো যিমানো পিতাক স্মৰণ কৰিব। সিমানো শুদ্ধ হৈ যাব। এইটো তোমালোকৰ কাম। পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি সত্বেপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাতো আহিছেই মাৰ্গ-দৰ্শন কৰিবলৈ। এই শৰীৰটো অন্তিমলৈকে পুৰণিয়ে হৈ থাকিব। এয়াতো কেৱল কৰ্মেন্দ্ৰিয়, যাৰ লগত আত্মাৰ সংযোগ আছে। আত্মা ফুল হৈ যায় তেতিয়া কৰ্তব্যও ভাল কৰে। তাত পশু-পক্ষী বোৰ ভালদৰে থাকে। ইয়াত চৰাইয়ে মানুহ দেখি পলায়, তাততো এনেকুৱা সুন্দৰ পক্ষী তোমালোকৰ আগে পিছে ঘূৰি ফুৰি থাকিব তাকো শৃংখলাবদ্ধ ভাৱে। এনেকুৱা নহয় যে ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিব, লেতেৰা কৰি গুচি যাব। নহয়, বহুত শৃংখলাবদ্ধ সৃষ্টি হয়। পিছলৈ তোমালোকৰ সকলো সাম্ৰাজ্যকাৰ হৈ থাকিব। এতিয়াতো মাৰ্জিন বহুত আছে। স্বৰ্গৰ মহিমাতে অপৰমপাৰ। পিতাৰ মহিমাও অপৰমপাৰ, তেন্তে পিতাৰ সম্পত্তিৰ মহিমাও অপৰমপাৰ হয়। সন্তানসকলৰ কিমান নিচা থাকিব লাগে। পিতাই কয় - মই সেই আত্মাসকলক স্মৰণ কৰো, যিয়ে সেৱা কৰে তেওঁ স্বতঃ স্মৃতিলৈ আহে। আত্মাত মন বৃদ্ধি থাকে নহয় জানো। এনেকৈ ভাবে যে মই প্ৰথম নম্বৰৰ সেৱা কৰো বা দ্বিতীয় নম্বৰৰ কৰো। এয়া সকলোৱে ক্ৰমানুসৰি বুজি পায়। কোনোবাইতো মিউজিয়াম সাজে, প্ৰেচিডেণ্ট, গৱৰ্ণৰ আদিৰ ওচৰলৈ যায়। নিশ্চয় ভালদৰে বুজায়। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ গুণ আছে। কাৰোবাৰ ভাল গুণ থাকিলে কোৱা হয় এওঁ কিমান গুণৱান। যি সেৱাধাৰী হ'ব তেওঁ সদায় মধুৰ বচন ক'ব। কটু বচন কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰে। যিসকলে কটু বচন কয় তেওঁলোকৰ মাজত ভূত আছে। দেহ-অভিমান হৈছে এক নম্বৰ, আকৌ তাৰ পিছে-পিছে আন-আন ভূতবিলাক প্ৰৱেশ কৰে।

মনুষ্যৰ বেয়া চলনো বহুত থাকে। পিতাই কয় - এই বেচেষাসকলৰ একো দোষ নাই। তোমালোকে কল্পৰ আগতে যেনেকৈ যত্ন কৰিছিল। তেনেকৈ যত্ন কৰিব লাগে, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া লাহে-লাহে গোটেই বিশ্বক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ বাঘজৰী তোমালোকৰ হাতলৈ আহি যাব। নাটকৰ চক্ৰ হয়, সময়ো সঠিককৈ শুনায়। বাকী বহুত কম সময় আছে। তেওঁলোকে স্বাধীনতা প্ৰদান কৰোঁতে দ্বি-খণ্ডিত কৰি দিয়ে, নিজৰ মাজত কাজিয়া লাগি থাকে। নহলে তেওঁলোকৰ বাৰুদ আদি কোনে ল'ব। এয়াও তেওঁলোকৰ বেপাৰ নহয় জানো। নাটক অনুসাৰে এইবোৰো তেওঁলোকৰ চালাকি হয়। ইয়াতো টুকুৰা-টুকুৰ কৰি দিছে। তেওঁলোকে কয় এইটো টুকুৰা আমি পাব লাগে, সম্পূৰ্ণ ভাগ-বতৰা কৰা হোৱা নাই, এইফালে পানী বেছিকৈ যায়, খেতি বহুত হয়, এইফালে পানী কম। নিজৰ মাজতে কাজিয়া লাগি যায়, তেতিয়া চিভিলিছাৰ (গৃহযুদ্ধ) হৈ যায়। কাজিয়াতো বহুত লাগে। তোমালোক যেতিয়া পিতাৰ সন্তান হোৱা তেতিয়া তোমালোকেও গালি খোৱা। বাবাই বুজাইছিল - এতিয়া তোমালোক কলংগীধৰ হোৱা। যেনেকৈ বাবাই গালি খায়, তেনেকৈ তোমালোকেও গালি খোৱা। এইটোতো জানা যে এই বেচেষাসকলে নাজানে যে এওঁ (ব্ৰহ্মাবাবা) বিশ্বৰ মালিক হয়গৈ। ৪৪ জন্মৰ কথাটো বহুত সহজ। নিজেই পূজ্য, নিজেই পূজাৰী তোমালোকেই হোৱা। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণা নহয়, এয়াও ড্ৰামাত তেওঁলোকৰ এনেকুৱাই ভূমিকা আছে আছে। কি কৰিব পাৰে। যিমানোই মগজ নখটাওঁক কিয় ওপৰলৈ উঠিব

(উন্নতি কৰিব) নোৱাৰে। পুৰুষাৰ্থতো কৰোৱা হয় কিন্তু তেওঁলোকৰ ভাগ্যত নাই। ৰাজধানী স্থাপনা হয়, তাত সকলো লাগিব। এনেকৈ ভাবি শান্ত হৈ থাকিব লাগে। কাৰো সৈতে বিবাদ আদি কৰাৰ কথা নাই। মৰমেৰে বুজাবলগীয়া হয় - এনেকুৱা নকৰিব। এয়া আত্মাই শুনে, ইয়াৰ দ্বাৰা পদ আৰুহে কম হৈ যাব। কোনো কোনোৰ ভাল কথা বুজালেও অশান্ত হৈ পৰে, তেনে ক্ষেত্ৰত এৰি দিব লাগে। নিজেও তেনেকুৱা হ'লে এজনে আনজনক বিৰক্ত কৰি থাকিব। এয়া শেষলৈকে চলি থাকিব।

মায়াও দিনে-প্ৰতিদিনে কাঢ়া হৈ গৈ থাকে। মহাৰথীসকলৰ লগত মায়াও মহাৰথী হৈ যুদ্ধ কৰে। মায়াৰ ধুমুহা আহে তাৰ পিছত পিতাক স্মৰণ কৰাৰ প্ৰেক্ষিছ (অভ্যাস) হৈ যায়, একেবাৰে যেন অচল-অটল হৈ থাকে। বুজি পায় মায়াই হায়ৰাগ কৰিব। ভয় কৰি নালাগে। কলংগীধৰ হোৱাসকলৰ কলংক লাগে, ইয়াত বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। বাতৰিকাকত সমূহে তোমালোকৰ বিপক্ষে বাতৰি প্ৰকাশ কৰে কিয়নো ইয়াত হৈছে পবিত্ৰতাৰ কথা। অবলাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হ'ব। অকাসুৰ-বকাসুৰ নামো আছে। শ্ৰীৰ নামো পুতনা, শূৰ্পনখা আছে।

এতিয়া সন্তানসকলে প্ৰথমতে মহিমাও পিতাৰ শুনায়। বেহদৰ পিতাই কয় - তোমালোক হৈছা আত্মা। এই জ্ঞান এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান, এয়া হৈছে অধ্যয়ন, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হোৱা। অলংকাৰো তোমালোকৰেই কিন্তু তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ পুৰুষাৰ্থী সেইবাবে এই অলংকাৰ বিষ্ণুক দি দিলে। এই সকলোবোৰ কথা - আত্মা কি, পৰমাত্মা কি, কোনেও ক'ব নোৱাৰে। আত্মা ক'ৰ পৰা আহিল, কেনেকৈ ওলাই যায়, কেতিয়াবা কয় চকুৱেদি ওলাই গ'ল, কেতিয়াবা কয় ভ্ৰুকুটিয়েদি ওলাই গ'ল, কেতিয়াবা কয় মুৰেদি ওলাই গ'ল। এয়াতো কোনেও জানিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা - আত্মাই শৰীৰ এনেকৈ এৰিব, বহি-বহি পিতাৰ স্মৃতিত শৰীৰ ত্যাগ কৰি দিব। পিতাৰ ওচৰলৈতো আনন্দিত হৈ যাব লাগে। পুৰণি শৰীৰ আনন্দৰে এৰিব লাগে। যেনেকৈ সাপৰ উদাহৰণ আছে। জন্তুবোৰৰো যি বুদ্ধি আছে, সেয়া মনুষ্যৰ নাই। সেই সন্ধ্যাসী আদিয়েতো কেৱল দৃষ্টান্ত দিয়ে। পিতাই কয় - তোমালোক এনেকুৱা হ'ব লাগে যেনেকৈ ভোমোৰাই পোকক ট্ৰান্সফাৰ (সলনি) কৰি দিয়ে, তোমালোকেও মনুষ্যৰূপী পোকক ট্ৰান্সফাৰ কৰি দিব লাগে। কেৱল দৃষ্টান্ত দিব নালাগে কিন্তু প্ৰেক্ষিকেলত কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। তোমালোকে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই আছা গতিকে ভিতৰি আনন্দিত হ'ব লাগে। তেওঁলোকেতো উত্তৰাধিকাৰৰ বিষয়ে নাজানেই। শান্তিতে সকলোৱে পায়, সকলো শান্তিধামলৈ যায়। একমাত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে কোনেও সকলোৰে সংগতি নকৰে। এয়াও বুজাব লাগে, তোমালোকৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ, তোমালোকেতো ব্ৰহ্মত লীন হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাইতো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বনায়। তোমালোক সত্যযুগত আহিব নোৱাৰা। তোমালোকে এই জ্ঞান কাকোৱে বুজাব নোৱাৰিবা। এয়া অতি গুঢ় কথা। প্ৰথমতে যিকোনো লোককে 'অল্‌ফ' (আল্লা) আৰু 'বে' (বাদশ্বাহী)ৰ বিষয়ে পঢ়াব লাগে। এনেকৈ কোৱা তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে - হদৰ আৰু বেহদৰ। হদৰ পিতাৰ ওচৰত বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম লোৱা। কিমান অপাৰ দুখ পোৱা। সত্যযুগত অপাৰ সুখ আছে। তাততো জন্মও মাখনৰ নিচিনা। কোনো দুখৰ কথা নাই। নামেই হৈছে স্বৰ্গ। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ বাদশ্বাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। প্ৰথমে সুখ, পিছত দুখ। প্ৰথমে দুখ তাৰ পিছত দুখ বুলি কোৱাটো অশুদ্ধ। প্ৰথমে নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হয়, পুৰণি জানো স্থাপনা কৰা হয়। পুৰণা ঘৰ জানো কেতিয়াবা কোনোবাই সাজে। নতুন সৃষ্টিত ৰাৱণ থাকিব নোৱাৰে। এয়াও পিতাই বুজায় গতিকে বুদ্ধিত যুক্তি থাকিব লাগে। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ সুখ দিয়ে। কেনেকৈ দিয়ে সেয়া আহিলে বুজাই দিম। কোৱাৰো যুক্তি লাগে। দুখধামৰ দুখৰো তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা। কিমান অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে, অপৰমঅপাৰ দুখ আছে। নামেই হৈছে দুখ ধাম। ইয়াক সুখধাম বুলি কোনেও ক'ব নোৱাৰে। সুখধামত শ্ৰীকৃষ্ণ থাকে। কৃষ্ণৰ মন্দিৰকো সুখধাম বুলি কোৱা হয়। তেওঁ সুখধামৰ মালিক আছিল, যাৰ মন্দিৰত এতিয়া পূজা কৰা হয়। এতিয়া এই বাবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰলৈ গ'লে ক'ব অহো! এয়াতো মই হ'মগৈ। এওঁৰ পূজা জানো কৰিম। এক নম্বৰ হয়গৈ তেন্তে আকৌ দ্বিতীয়, তৃতীয় নম্বৰৰ পূজা কিয় কৰিব। আমিহে সূৰ্যবংশী হ'মগৈ। মনুষ্যই জানো এয়া জানে। তেওঁলোকেতো সকলোকে ভগৱান বুলি কৈ থাকে। কিমান অন্ধকাৰ। তোমালোকে কিমান ভালকৈ বুজোৱা। সময় লাগে। কল্পৰ আগতে যিমান সময় লাগিছিল সিমানেই লাগিব, সোনকালে একো কৰিব নোৱাৰে। হীৰাৰ দৰে জন্ম তোমালোকৰ এতিয়া হয়। দেৱতাসকলৰো হীৰাৰ দৰে জন্ম বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁলোক জানো ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ! এয়া হৈছে তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। সেইয়া হৈছে দৈৱী পৰিয়াল। কিমান নতুন-নতুন কথা আছে। গীতাত আটাত নিমখৰ দৰে আছে। কৃষ্ণৰ নাম দি কিমান ভুল কৰি দিছে। এনেকৈ কোৱা, তোমালোকে দেৱতাসকলক দেৱতা বুলি কোৱা কিন্তু কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কিয় কোৱা? বিষ্ণু কোন? এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। মনুষ্যইতো জ্ঞান অবিহনেই এনেয়ে পূজা কৰি থাকে। প্ৰাচীন হৈছে দেৱী-দেৱতাসকল যিসকলে স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰি গৈছে। সত্য, ৰজা, তমোলৈ সকলোৱে আহিব

লাগে। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান। সন্তানসকলক বহুত পইন্টচ বুজায়। বেজৰ ওপৰতো তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা। পিতা আৰু পঢ়াওতা শিক্ষকক স্মৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু মায়াৰো কিমান টনাটনি চলে। বহুত ভাল-ভাল পইন্ট ওলাই থাকে। যদি নুশুনা তেতিয়া কেনেকৈ শুনাৰ পাৰিবা। সাধাৰণতে ডাঙৰ মহাৰথীসকল বাহিৰলৈ ইফালে-সিফালে গ'লে তেতিয়া মুৰুলী খতি কৰি দিয়ে, পুনৰ নপড়ে। পেট ভৰি আছে। পিতাই কয় কিমান গুট-গুট কথা তোমালোকক শুনাওঁ, যিবোৰ শুনি ধাৰণ কৰিব লাগে। ধাৰণা নহ'লে অপৈণত হৈয়েই থাকি যাবা। বহু সন্তানেও বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি ভাল ভাল পইন্ট শুনায়। বাবাই দেখিবলৈ বা শুনিবলৈ পায়, যেনে অৱস্থা তেনেকুৱা পইন্ট উলিয়াব পাৰে। যি কেতিয়াও এওঁ (বাবাই) শুনোৱা নাই সেয়া সেৱাধাৰী সন্তানে উলিয়ায়। সেৱাতেই ব্ৰতী হৈ থাকে। আলোচনীতো ভাল পইন্ট লিখি প্ৰকাশ কৰে।

তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলেই বিশ্বৰ মালিক হোৱা। পিতাই কিমান শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে, গীততো আছে নহয় গোটেই বিশ্বক নিয়ন্ত্ৰণৰ বাঘজৰী তোমালোকৰ হাতত থাকিব। কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল। তেওঁলোকক পঢ়াওতা নিশ্চয় পিতাই হ'ব। এয়াও তোমালোকে বুজাব পাৰা। তেওঁলোকে ৰাজ পদ কেনেকৈ পালে? মন্দিৰৰ পূজাৰীয়ে নাজানে। তোমালোকতো অতি আনন্দিত হ'ব লাগে। এয়াও তোমালোকে বুজাব পাৰা যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়। এই সময়ততো পাঁচ ভূত সৰ্বব্যাপি আছে। প্ৰত্যেকৰে এই বিকাৰ আছে। মায়াৰ পাঁচ ভূত আছে। মায়া সৰ্বব্যাপি। তোমালোকে আকৌ ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়া। এয়া ভুল নহয় জানো। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব পাৰে। তেওঁতো বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। সন্তানসকলে বুজোৱাৰ অভ্যাসো কৰিব লাগে। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেতিয়া কোনোবাই অশান্তি বিয়পায় বা আমনি কৰে তেতিয়া তোমালোক শান্ত হৈ থাকিব লাগে। যদি বুজনি পোৱা স্বপ্নেও কোনোবাই নিজক শুধৰাব নোৱাৰে তেন্তে কোৱা হ'ব এয়াই তেওঁৰ ভাগ্য কিয়নো ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে।

(2) বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি জ্ঞানৰ নতুন-নতুন পইন্ট উলিয়াই চাৰ্ভিস (সেৱা) কৰিব লাগে। পিতাই মুৰুলীত নিতৌ যি গুট কথা শুনায় সেইয়া কেতিয়াও মিচ (খতি) কৰিব নালাগে।

বৰদান: সময় অনুসৰি প্ৰেক্টিকেলত (ব্যৱহাৰিক ৰূপত) সকলো শক্তিৰ অনুভৱ কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা মাষ্টৰৰ অৰ্থ হৈছে যে যিটো শক্তি যি সময়ত আহ্বান কৰা সেই শক্তি সেই সময়তে প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক ৰূপত) স্বৰূপত অনুভৱ হওক। অৰ্ডাৰ (আদেশ) কৰিলা আৰু হাজিৰ হৈ গল। এনেকুৱা নহয় যে অৰ্ডাৰ কৰিলা সহন শক্তিক আৰু আহিল সন্মুখীন হোৱাৰ শক্তি, তেন্তে তেওঁক মাষ্টৰ বুলি কোৱা নহ'ব। গতিকে অভ্যাস কৰা যে যি সময়ত যিটো শক্তিৰ আৱশ্যক সেই সময়ত সেইটো শক্তিয়ে কাৰ্যত আহেনে? এক চেকেণ্ডো হেৰফেৰ হ'লে বিজয়ৰ পৰিৱৰ্তে পৰাজয় হৈ যাব।

স্লোগান: বুদ্ধিত যিমানৈ ঈশ্বৰীয় নিচা আছে কৰ্মত যাতে সিমানৈ নম্ৰতা থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!